④

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 6. 17 Kwietnia 1919 r.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW
w przedmiocie
utworzenia Instytutu Torfowego.

Art. 1. Przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych zostaje utworzony Instytut Torfowy.

Art. 2. Zadaniem Instytutu Torfowego jest:

a) badanie i inwentaryzacja gruntów torfowych, nadających się do eksploatacji rolniczej lub technicznej, a zwłaszcza opałowej, w celu umożliwienia prawidłowego zużytkowania torfowisk;

b) opracowanie zasad eksploatacji rolniczej i technicznej torfowisk;
c) udzielanie opinji i porad w sprawie eksploatacji rolniczej i technicznej torfowisk oraz popularyzacja zasad tej eksploatacji.

Art. 3. Instytut Torfowy zakłada dla celów powyższych pracownie, stacje i pola doświadczalne, urządza kursy i odczyty i ogłasza prace, poświęcone sprawie należytej eksploatacji torfowisk.

Art. 4. Na czele Instytutu Torfowego stoi dyrektor Instytutu, który zarządza wszystkiemi sprawami Instytutu, kieruje biegiem jego prac i jest za nie odpowiedzialny przed Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 5. Pod kierunkiem dyrektora czynni są w potrzebnej liczbie urzędnicy techniczni i pomocniczy.

Art. 6. Wszystkich urzędników Instytutu oprócz kategorji X i XI mianuje Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych, urzędników zaś kategorji X i XI oraz służbę mianuje dyrektor Instytutu stosownie do przepisów o urzędnikach państwowych.

Art. 7. Przy Instytucie Torfowym czynną jest Rada, składająca się:
1) z kierowników samodzielnych stacji doświadczalnych,
2) z osób delegowanych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
3) delegata Ministerstwa Robót Publicznych,
4) delegata Ministerstwa Przemysłu i Handlu,
5) delegata od Senatu Politechniki Warszawskiej,
6) delegata od Towarzystw Rolniczych.

Art. 8. Rada Instytutu powołana jest do wypowiadania doradczych opinji fachowych w sprawach, wchodzących w zakres działalności Instytutu, a to zarówno w zakresie prac dokonanych, jak też planu dalszego ich rozwoju.

Rada odbywa posiedzenia w miarę potrzeby. Regulamin Rady Instytutu zatwierdza Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych na wniosek dyrektora Instytutu.

Art. 9. Przepisy wykonawcze oraz szczegółowe instrukcje wyda Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Warszawa, dnia 8 kwietnia 1919 r.

za Prezydenta Ministrów:
S. Wojciechowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

(Monitor Polski № 84 z d. 12.IV. 1919 r.)

KONSTYTUCYJNE ZATWIERDZENIE DEKRETÓW.

Sejm Ustawodawczy Rzeczypospolitej Polskiej na posiedzeniu z dnia 10 kwietnia 1919 r. udzielił przewidzianego w dekrecie z dnia 22 listopada 1918 r. № 17 poz. 41 Dz. Pr. konstytucyjnego zatwierdzenia następującym dekretom:

1. Z 16 grudnia 1918 r. № 21 poz. 68 Dz. P. P. w przedmiocie ochrony majątku nieobecnych właścicieli.

2. Z 24 grudnia 1918 r. № 1 r. 1919 poz. 77 Dz. P. P. w przedmiocie utworzenia Sądu Okręgowego w Białej, gub. Siedleckiej.

3. Z 30 stycznia 1919 r. № 12 poz. 131 Dz. P. P. w przedmiocie taksy dla komorników sądowych.

4. Z 4 lutego 1919 r. № 14 poz. 188 Dz. P. P. o rozciągnięciu na okręgi sądowe bialski i suwalski przepisów, dotyczących zarządu i wymiaru sprawiedliwości, obecnie obowiązujących w okręgu Sądu Apelacyjnego Warszawskiego.

5. Z 7 lutego 1919 r. № 14 poz. 160 Dz. P. P. w przedmiocie kar za niewypełnianie obowiązków ławnika.

Marszałek Sejmu:
Trąmpczyński

(Monitor Polski № 85 z d. 14.IV. 1919 r.).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów w przedmiocie opłat od podań, wnoszonych w drodze telegraficznej.

Art. 1. Celem uiszczenia opłaty w myśl dekretu z 7 lutego 1919 r., Dz. Pr. № 14 poz. 145, od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, winien petent nakleić marki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie mieszczącym odnośny telegram.

Art. 2. Urząd przyjmujący telegram uzupełnia tekst telegramu, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempel . . . . Mk. (K.)". Uwaga ta ma być telegrafowana narówni z tekstem właściwym.

Przy obliczeniu ilości wyrazów celem ustalenia należności za telegram wlicza się również wyrazy, z których składa się wspomniana uwaga.

Art. 3. Urząd przyjmujący telegram kasuje marki stemplowe odciskiem stempla kalendarzowego.

Warszawa, dnia 12 kwietnia 1919 r.

Minister Skarbu:
Karpiński

Szef Sekcji:
Kozubowski

(Monitor Polski № 86 z z d. 1.5IV. 1919 r.).

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w przedmiocie
Organizacji Odbudowy Rolnictwa i Pomocy Rolnej.

§ 1. Stosownie do Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 22 marca 1919 r. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych podejmuje akcję Odbudowy Rolnictwa i Pomocy Rolnej, mającą na celu współdziałanie w podniesieniu wytwórczości rolnej w Państwie oraz udzielanie pomocy najbardziej zniszczonym gospodarstwom rolnym przez dostarczenie potrzebnych nasion, narzędzi, inwentarzy i t. p.

§ 2. Dla uskutecznienia powyższych zadań Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych prowadzi szczegółowe badania potrzeb rolnych w kraju i tworzy w tym celu odpowiednie okręgi-obwody, powierzając je opiece wyznaczonych do tego inspektorów rolnictwa.

§ 3. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych opiera swoją działalność na miejscowych organizacjach gospodarczo-społecznych, powołując do życia przy ich pomocy Komitety Pomocy Rolnej (Gminne i Powiatowe).

§ 4. Gminny Komitet Pomocy Kolnej składa się z pięciu osób, wybranych za wzajemnem porozumieniem przez Rady Gminne i miejscowe organizacje gospodarcze, oraz przedstawicieli zainteresowanej ludności. Wybór członków Komitetu i prace jego odbywają się pod kontrolą przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, który udziela Komitetowi wskazówek co do zakresu i sposobu jego działalności oraz roztacza nad tą działalnością opiekę rządową. Do udziału w pracach Komitet ma prawo zapraszać według swego uznania inne osoby z głosem doradczym.

§ 5. Komitet Powiatowy Pomocy Rolnej tworzą dwaj przedstawiciele Sejmików Powiatowych, dwaj delegaci miejscowych instytucji gospodarczych oraz przedstawiciele Komitetów Gminnych po jednym z każdej gminy. Komitet powołuje z pośród siebie 5 osób, którym powierza załatwianie spraw w zakresie działania Komitetu. Komisarz powiatowy lub jego przedstawiciel i Inspektor Rolnictwa wchodzą z urzędu w skład Komitetu Powiatowego.

§ 6. Komitet Powiatowy Pomocy Rolnej urzęduje jako ciało doradcze pod kontrolą przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, który roztacza nad działalnością Komitetu opiekę rządową.

§ 7. Zakres czynności Komitetu Gminnego Pomocy Rolnej:

Do zakresu pracy Komitetu Gminnego Pomocy Rolnej należy:

a) zbieranie szczegółowych wiadomości o potrzebach miejscowej ludności rolniczej, dotyczących zasiewów wiosennych i ozimych;
b) określanie istotnych niezdębnych potrzeb co do nasion i inwentarzy żywych i martwych gospodarstw małorolnych i większej własności;
c) czuwanie nad prawidłowem dostarczaniem udzielonych produktów i inwentarzy;
d) zorganiowanie dostawy i remontu inwentarza, niezbędnego dla zniszczonych gospodarstw;
e) udzielanie instrukcji i wskazówek z zakresu gospodarstwa rolnego.

§ 8. Zakres czynności Komitetu Powiatowego Pomocy Rolnej:

Komitety Powiatowe:

a) utrzymują stały kontakt i kierują pracami Komitetów Gminnych w celu zbierania niezbędnych danych statystycznych oraz informacji o stanie dokonanych prac;
b) przeprowadzają repartycję inwentarza i nasion, oraz kontrolę nad ich zużytkowaniem;
c) na podstawie uzyskanych materjałów wydają opinję, opracowują wnioski w przedmiocie przyznawania ulg przy podziale nasion i inwentarzy, i wraz ze źródłowem uzasadnieniem przedstawiają je za pośrednictwem miejscowego Inspektora Rolnego do uznania Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 9. Dla przeprowadzenia sprzedaży, repartycji oraz rozrachunków za inwentarze, nasiona i inne materjały, dostarczone przez siebie, Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych korzysta z pomocy instytucji społecznych, Kooperatyw, Syndykatów, Kółek Rolniczych, Hurtowni R. G. O., stosownie do porozumienia z niemi.

Warszawa, dn. 15 kwietnia 1919.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki.

(„Monitor Polski" № 87 z dn. 16-IV, 1919 r.).

INSTRUKCJA

dla Komitetów Pomocy Rolnej.

I. W powiatach zniszczonych przez wojnę powstają Komitety Pomocy Rolnej gminne i powiatowe.

II. Gminny Komitet Pomocy Rolnej składa się z pięciu osób, wybranych za wzajemnem porozumieniem przez Rady Gminne i miejscowe organizacje gospodarcze, oraz przedstawicieli zainteresowanej ludności. Wybór członków Komitetu i prace jego odbywają się pod kontrolą przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, który udziela Komitetowi wskazówek co do zakresu i sposobu jego działalności, oraz roztacza nad tą działalnością opiekę rządową. Do udziału w pracach Komitet ma prawo zapraszać według swego uznania inne osoby z głosem doradczym.

III. Komitet powiatowy Pomocy Rolnej tworzą dwaj przedstawiciele Sejmików powiatowych, dwaj delegaci miejscowych instytucji gospodarczych, oraz przedstawiciele Komitetów gminnych, po jednym z każdej gminy. Komitet powołuje z pośród siebie 5 osób, którym powierza załatwianie spraw w zakresie działania Komitetu. Komisarz powiatowy lub jego przedstawiciel i Inspektor Rolnictwa wchodzą z urzędu w skład Komitetu Powiatowego.

IV. Komitet Gminny Pomocy Rolnej ma za zadanie okazywanie pomocy w okręgu swojej gminy gospodarstwom, które nie są w stanie przeprowadzić o własnych siłach zasiewów wiosennych, poznać ich potrzeby i zarejestrować je według wzorów, opracowanych przez Ministerswo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, przesłanych przez Komitet Powiatowy Pomocy Rolnej.

V. Po stwierdzeniu potrzeb poszczególnych gospodarstw, zniszczonych przez wojnę, Komitet Gminny Pomocy Rolnej spisuje gospodarstwa potrzebujące pomocy rolnej, sporządza wykazy imienne gospodarstw każdej wsi z podaniem ilości potrzebnych żywych i martwych inwentarzy i nasion, określa wysokość i warunki wymaganego kredytu z wyjaśnieniem stanu materjalnego osób, potrzebujących pomocy, wykazuje przestrzeń ziemi ornej, pozostającej odłogiem, przyczem pilnuje, by wysokość przyznanego kredytu nie przewyższała 50-marek na morgę posiadanej ziemi i przesyła wykazy do Komitetu Powiatowego P. R.

VI. Zależnie od zarządzenia Komitetu Powiatowego Pomocy Rolnej Komitet Gminny Pomocy Rolnej skierowuje maszyny i narzędzia rolnicze, nasiona i inny inwentarz, przeznaczony przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych na pomoc ludności zrujnowanej przez wojnę i prowadzi kontrolę nad ich zużytkowaniem.

VII. Komitety Gminne Pomocy Rolnej organizują dostawy nasion, inwentarzy na miejsce ich przeznaczenia i pomagają ludności w zasianiu pól, organizują miejscową ludność w celu pomocy wzajemnej.

VIII. Komitety Powiatowe Pomocy Rolnej obowiązuje:
a) określenie istotnych i niezbednych potrzeb drobnych gospodarstw i wiekszej własności;

b) czuwanie nad terminowem zebraniem potrzebnych produktów i inwentarzy;
c) zaopiekowanie się temi inwentarzami i nasionami, które przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych mogłyby być dostarczone dla potrzeb ludności;
d) sprawdzanie i zatwierdzanie wniosków, przedstawionych przez Komitety Gminne Pomocy Rolnej, oraz czuwanie nad tem, by przyznane kredyty nie przekraczały norm, przyjętych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych (art. 5);
e) informowanie Wydziału Odbudowy Rolnictwa Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych o stanie gospodarstw rolnych w powiecie, o ich potrzebach rolnych i o koniecznych zarządzeniach dla ochrony i zabezpieczenia posiewów wiosennych i ozimych;
f) techniczne wykonanie wszelkich zarządzeń Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

IX. Akcja Komitetów Gminnych i Powiatowych Pomocy Rolnej obejmuje nietylko właścicieli nieuprawnionych obszarów, lecz i dzierżawców tych gruntów na mocy ustawy za № 235 (Dziennik Praw № 23) z dnia 11.III.19 r., zatwierdzonej przez Sejm dn. 8 marca 1919 r.

X. W razie, gdyby wynikły nieporozumienia pomiędzy zainteresowaną ludnością a powołanemi Komitetami Pomocy Rolnej, Komitet winien niezwłocznie powiadomić o tem Inspektora Rolnictwa Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, który na miejscu spawę zbada i spór rozstrzygnie.

Warszawa, 15 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

(„Monitor Polski" № 87 z dn. 16-IV. 1919 r.).

INSTRUKCJA

w przedmiocie

przyjmowania, oszacowania i sprzedaży narzędzi rolniczych, inwentarzy żywych i martwych, oraz nasion — przeznaczonych na pomoc rolną dla gospodarstw zniszczonych przez wojnę.

§ 1. Inwentarze żywe i martwe, pozostałe po byłych władzach okupacyjnych, przechodzą pod zarząd Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Pańswowych.

§ 2. Przekazane inwentarze klasyfikują się na dwie kategorje:
I) dla gospodarstw małorolnych i
II) dla wiekszej własności.

§ 3. Maszyny i narzędzia rolnicze, przybywające do dyspozycji Komitetów Pomocy Rolnej, są oglądane i rejestrowane na stacji przybycia przez przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych lub inspektora

rolnictwa i przedstawiciela instytucji, podejmującej się magazynowania i sprzedaży tych narzędzi.

§ 4. Po spisaniu aktu przyjęcia inwentarza żywego i martwego, oraz nasion za odpowiedniem pokwitowaniem na akcie, inwentarz cały oddaje się pod opieke instytucji, która przyjęła odpowiednie zobowiązania względem Ministerstwa i Dóbr Państwowych, przyczem akt przyjęcia przed odesłaniem do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych winien być wpisany w osobną księgę inwentarza. Odpisy wymienionego aktu pozostają u miejscowego inspektora rolnictwa i insytucji, przyjmującej inwentarz na przechowanie. Oryginał zaś winien być listem poleconym wysłany do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych przez inspektora rolnictwa, który załącza przy tem swoją opinję o zużytkowaniu inwentarzy, które wymagają naprawy, lub są niezdatne do użytku. W razie potrzeby naprawy należy powiadomić, czy naprawa mogłaby być przeprowadzona na miejscu i jakich wymagałaby kosztów.

§ 5. Przy spisywaniu aktu należy wyszczególnić:
a) rodzaj inwentarzy,
b) markę,
c) wartość użytkową (nowe, stare, używane, niezdatne do użytku, nadające się do użytku, nadające się do naprawy, nienadające się do naprawy i t. d.).

§ 6. Przy ustalaniu cen na narzędzia i maszyny rolnicze obowiązują następujące zasady:

Ceny ustala „Komisja Oceny“, w skład której wchodzą.
1) przedstawicieli Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych lub Inspektor Rolnictwa jako przewodniczący,
2) przedstawiciel instytucji, pośredniczącej w sprzedaży inwentarzy i nasion,
3) przedstawiciel miejscowego Komitetu Pomocy Rolnej i
4) w charakterze rzeczoznawców, z głosem doradczym, przedstawiciel Związku Ziemian i przedstawiciel Kółka Rolniczego.

§ 7. Za podstawę ustalenia cen „Komisja Oceny” przyjmuje ceny rynkowe, posługując się cennikami istniejących instytucji handlowych, przyczem komisja ma baczyć, by ocena inwentarza odpowiadała rzeczywistej jego wartości. Cenę sprzedażną określa się przez dodanie do ustalonej ceny zasadniczej prowizji, przewidywanej dla każdej pośredniczącej instytucji przez umowę, zawartą z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, oraz kosztów frachtu.

§ 8. Po ustaleniu cen dla każdej przybywającej partji narzędzi, maszyn, nasion i innych inwentarzy, „Komisja Oceny” sporządza protokuł z wyszczególnieniem pozycji, z których się składa cena sprzedażna. Protokuł aktu przyjęcia i oceny wpisuje się do specjalnej księgi za podpisami osób, które uczestniczyły w spisach protokułu. Oryginał Inspektor Rolnictwa odsyła za pokwitowaniem do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 9. Odpisy protokułów o nasionach, narzędziach i inwentarzach, przybywających na miejsce przeznaczenia z podaniem cen, winny być przesłane do Komitetów Powiatowych Pomocy Rolnej, które prowadzą ścisłą ewidencję przeznaczonych dla podziału inwentarzy i nasion.

§ 10. Zasadniczą ocenę nasion ustala i przesyła do wiadomości pośredniczących instytucji Państwowy Urząd Zbożowy, ceny zaś sprzedażne na zasadach wyżej oznaczonych określa „Komisja Oceny".

§ 11. Sprzedaż inwentarzy i nasion odbywa się na zasadzie zaświadczeń, wydawanych przez odpowiednie Komitety Powiatowe Pomocy Rolnej, przyczem w razie sprzedaży na raty instytucja rozdzielcza odbiera od nabywców odpowiednie zobowiązania.

§ 12. Nabywcami inwentarzy, narzędzi i nasion mogą być wszyscy bez wyjątku właściciele zniszczonych gospodarstw, zakwalifikowani przez odpowiednie Komitety Pomocy Rolnej w obrębie powiatów, w których powstają Komitety Pomocy Rolnej, również i z tego prawa korzystają dzierżawcy gruntów pozostających odłogiem i dzierżawionych na mocy tymczasowej ustawy z dn. 8 marca 1918 r., zatwierdzonej przez Sejm.

§ 13. Zakwalifikowanym przez Komitety Powiatowe gospodarstwom rolnym przysługuje prawo korzystania z bezprocentowego kredytu przy kupnie i rozłożeniu wpłat na raty. Przewidziane są trzy kategorje nabywców zależnie od stanu ich zamożności, według norm następujących:

Kategorja I-sza: przewiduje całkowitą wypłatę przy odbiorze;

Kategorja II-ga: przewiduje wypłatę ½ ceny sprzedażnej przy odbiorze, reszta należności 1-go października 1919 roku;

Kategorja III-cia: przewiduje 2 raty, należność podlega zwrotowi w terminach następujących:

1-sza rata należności — 1 paźdz. 1921 r.
2-ga pozostała ½ nal. — 1 paźdz. 1922 r.

§ 14. W razie potrzeby Komitety Powiatowe Pomocy Rolnej przy współudziale odpowiednich instytucji współdzielczych organizują wypożyczalnie narzędzi, maszyn rolniczych i inwentarzy.

§ 15. Zasady użytkowania narzędzi lub inwentarzy, znajdujących się w wypożyczalni i przeznaczonych dla drobnej własności, opracowują miejscowe Komitety Pomocy Rolnej, uwzględniając lokalne warunki i potrzeby.

§ 16. Spis kompletu inwentarzy z podaniem wykazu osób lub instytucji odpowiedzialnych za całość danego kompletu na zatwierdzenie winien być przesłany do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Warszawa, dnia 12 marca 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Janicki.

(Monitor Polski Nr. 87 z d. 16.IV. 1919 r.)

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Skarbu
w przedmiocie
marek stemplowych.

Wobec tego, że Kasy powiatowe na obszarze byłej okupacji austrjacko-węgierskiej już zostały zaopatrzone we wszystkie rodzaje polskich marek stemplowych, zarządza się:

Używanie marek stemplowych, wydanych przez władzę okupacyjną austrjacko-węgierską, dozwolone jest tylko do końca kwietnia 1919 roku.

Użycie takich marek stemplowych po terminie powyższym nie będzie uznane za dopełnienie obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej.

Minister Skarbu:
Karpiński.

(Monitor Polski № 87 z dn. 16.IV. 1919 r.)

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w przedmiocie
mianowania powiatowych zarządców państwowych.

W uzupełnieniu Rozporządzenia mego z dnia 31 marca 1919 r. w przedmiocie ustanowienia Urzędu Czasowego Dzierżaw Przymusowych, oraz powiatowych zarządców państwowych mianuję Zarządcami Państwowymi:

Na powiat Biłgorajski—p, Zdzisława Pomianowskiego.

Na powiat Brzeziński—p. Władysława Siekluckiego na miejsce p. Leona Różyckiego, który jednocześnie ze stanowiska tego zostaje odwołany.

Na powiat Garwoliński—p. Wacława Goebla.

Na powiat Gostyński—p. Bohdana Zdzienickiego na miejsce p. Józefa Wyczałkowskiego, który jednocześnie ze stanowiska tego zostaje odwołany.

Na powiat Grójecki — p. Bohdana Wieliczko na miejsce p. Reinholda Neuhof-Ley, który jednocześnie ze stanowiska tego zostaje odwołany.

Na powiat Lipnowski—p. Aleksandra Tańskiego.

Na powiat Lubartowski—p. Wacława Niwińskiego.

Na powiat Łaski—p. Czesława Danielewicza.

Na powiat Radomskowski—p. Kazimierza Hatschiera.

Na powiat Sochaczewski—p. Izydora Leszczyńskiego.

Na powiat Sierpecki—p. Zygmunta Bagińskiego.

Na powiat Wieluński—p. Jana Lieliensterna

Na powiat Włodawski—p. Stanisława Grabowskiego na miejsce p. Henryka Zbyszewskiego, który jednocześnie ze stanowiska tego zostaje odwołany.

Warszawa, dnia 16 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

(Monitor Polski № 88 z dn. 17.IV. 1919 r.)

OKÓLNIK № 7.

do pp. Szefów Sekcji, Wiceprezesa Głównej Komisji Ziemskiej, Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Naczelników Wydziałów, Prezesów Komisji Ziemskich Okręgowych, Naczelnika Kancelarji Głównej Ministerstwa oraz kierowników wszystkich urzędów Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych

w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw.

Polecam wszystkim organom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych na obszarze dawnego zaboru rosyjskiego, aby — o ile tego nie uczyniono dotychczas—zapoznały się natychmiast jaknajdokładniej z przepisami Dekretu w przedmiocie opłat od podań oraz świadectw urzędowych z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 145) oraz Rozporządzenia Ministra Skarbu celem wykonania powyższego dekretu z dn. 16 lutego 1919 r. (Dz Pr. № 19 z dnia 27 lutego 1919 r. poz. 227).

W rozwinięciu art. 24 powołanego dekretu oraz § 7 powołanego rozporządzenia zarządzam co następuje:

1) Urzędnik, któremu polecono załatwienie podania (referent) ustala, czy i w jakiej wysokości podanie podlega opłacie. Czyni to również wówczas, jeżeli ostateczna decyzja co do treści załatwienia nie jest pozostawiona jemu, lecz przełożonemu (aprobantowi). Aprobant może jednak co do wszelkich podań lub niektórych ich rodzajów zastrzedz sobie decyzję w kwestji opłat; może też w każdym wypadku decyzję referenta co do opłaty zmienić.

2) Referent (względnie aprobant), jeżeli jest zdania, że podanie wniesione bez uiszczenia opłaty, nie podlega opłacie (art. 6—9 Dekretu), winien umieścić na podaniu lub na referacie załatwienia odpowiednią uwagę (np. wolne od opłaty art. 6 p. 11) i swój podpis.

Analogicznie postępuje się w przypadku określonym w art. 25.

3) Referent (względnie aprobant) jeżeli jest zdania, że kwota uiszczona tytułem opłaty, odpowiada ustawie, umieszcza uwagę: „Opłata dostateczna" i podpisuje ją.

4) Referent (wzgl. aprobant) jeżeli jest zdania, że podanie wniesione bez uiszczenia opłaty podlega opłacie, lub że opłatę uiszczono niedostatecznie, zarządzi wysłanie zawiadomienia po myśli art. 24 Dekretu i umieści na podaniu uwagę:

„Zawiadomienie w myśi art. 24 wysłano dnia . . . . do . . . . przez Magistrat (Urząd Gminny) w . . . . Mk. (K) . . . . fen. . . . (h) . . . . Termin . . . ."
Miejsce wolne po słowie „do" wypełnia się tylko wówczas, jeżeli podanie podpisało dwóch lub więcej petentów.

5) Do zawiadomień w myśl art. 24 Dekretu używać należy formularzy według załączonego wzoru. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zarządza równocześnie wydrukowanie takich formularzy i rozesłanie ich do podwładnych organów.

6) Tekst załączonego formularza stanowi uzupełnienie § 7 rozp. wykon. według tego tekstu bowiem dodatkowe uiszczenie opłaty nastąpić może nie tylko przez dostarczenie marek stemplowych, lecz także w gotówce w którejkolwiek powiatowej Kasie Skarbowej.

7) Wrazie przedłożenia kwitu powiatowej Kasy Skarbowej (punkt 6), należy go dołączyć do podania, a na podaniu przy notatce, określonej w punkcie 4, umieścić uwagę: „kwit powiatowej Kasy Skarbowej w . . . . № . . . . .".

8) Jeżeli podanie, podlegające opłacie, wniesione do urzędu niewłaściwego, a opłaty nie uiszczono wcale lub uiszczono ją niedostatecznie, natenczas urząd niewłaściwy, jeżeli uważa za stosowne podanie odstąpić właściwemu—może to uczynić, nie wystosowując zawiadomienia w myśl art. 24. W takim razie urząd właściwy zawiadamia petenta.

9) Jeżeli w przypadku, określonym w punkcie 8, urząd niewłaściwy nie przesyła podania urzędowi właściwemu, lub uważa za stosowne zwrócić podanie petentowi, natenczas ma — w analogicznem zastosowaniu art. 7 Dekretu — zwrócić podanie odrazu, nie wdrażając postępowania w myśl art. 24. W załatwieniu odmownem z powodu niewłaściwości może Urząd pouczyć petenta, że wrazie złożenia podania w Urzędzie właściwym należy opłatę uiścić, względnie uzupełnić.

10) Postępowanie, określone w art. 24 ma na celu zniewolić petenta do uiszczenia opłaty przez odmówienie mu odpowiedzi na podanie.

Z reguły w przypadkach, o których mowa w art. 24 nie należy przedsiębrać żadnych czynności urzędowych zmierzających do załatwienia podania zanim petent uczyni zadość wezwaniu dodatkowego uiszczenia opłaty. Ponieważ jednak w myśl intencji ustawodawcy dopiero odmówienie odpowiedzi należy uważać za „pozostawienie podania bez biegu", przeto w wypadkach, w których zupełnie wstrzymanie załatwienia groziłoby niebezpieczeńswem niemożności załatwienia przychylnego, dopuszczalne są wyjątki od powyższej reguły. Wolno w takich razach wydać zarządzenie tymczasowe—oczywiście z równoczesnem wystosowaniem zawiadomienia w myśl art. 24.

Odpowiedź jednak stanowcza na podanie czyli właściwe „załatwienie podania" może nastąpić dopiero i tylko wrazie uiszczenia opłaty. Załatwienie tymczasowe mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty Urząd winien umotywować.

Wkońcu zauważa się odnośnie do §§ 4, 5 i 6 rozp. wykon. co następuje:

a) Jeżeli w pewnym urzędzie kancelarja prowadzi się systemem decentralizacji (t. j. jeżeli numeracja akt jest dla każdego wydziału odrębna i zaopatrzenie aktu w numer odbywa się dopiero w kancelarji wydziału, wspólne zaś dla wszystkich wydziałów „biuro podawcze zajmuje się jedynie przyjmowaniem podań i rozdziałem między poszczególne wydziały), natenczas przepisy cytowanych trzech paragrafów, dotyczące „urzędnika, zapisującego treść podania do dziennika podawczego“, stosować należy do urzędnika prowadzącego „biuro podawcze".

b) Jeżeli referent nie kasuje marek stemplowych sam, lecz upoważnił do tej czynności innego urzędnika (§ 5), natenczas mimo to każde podanie, zaopatrzone w marki stemplowe, winno być okazane referentowi przed skasowaniem marek; referent winien stwierdzić, czy nie nasuwa się podejrzenie podrobienia, przerobienia lub zdjęcia z innego papieru.

Warszawa, dnia 10 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w/z. *Z. Chmielewski.*

OKÓLNIK № 8

do Pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych oraz Inspektorów lasów i Nadleśniczych

w przedmiocie niezwłocznego komunikowania o uszkodzeniu lasów przez owady.

Na uszkodzenie lasów przez owady należy mieć zawsze baczne oko. O każdem budzącem obawy rozmnożeniu lub nagłem wystąpieniu większej ilości szkodliwych dla lasów owadów pp. nadleśniczowie winni bezzwłocznie powiadomić właściwy Zarząd Okręgowy Dóbr Państwowych, który zakomunikuje o tem ze swej strony Ministerstwu w celu poczynienia niezbędnych zarządzeń dla zwalczania niebezpieczeństwa.

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Szef Sekcji:
J. Miklaszewski

Załącznik do Okólnika № 7.

№........................ .... dnia.......... 19.....r.

Przy wnoszeniu opłaty należy przedstawić niniejsze zawiadomienie lub powołać się na powyższą liczbę.

Podanie wniesione dnia .... 19.......... r
w przedmiocie ....
.................................podlega opłacie w kwocie.......... mk........f. ....k.......h.
w myśl dekretu z 7 lutego 1919 r. Dz. Pr. № 14, poz. 145. Ponieważ $\frac{\text{tej opłaty nie uiszczono}}{\text{uiszczono tylko......... mk. (k.) ... fen. (h.)}}$, przeto podanie powyższe pozostawia się narazie bez obiegu (art. 2 powołanego Dekretu).

Należy w ciągu .... od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia złożyć w ....
marki stemplowe wartości...............mk. .... f. ....k. ....h. lub zamiast marek stemplowych kwit którejkolwiek powiatowej Kasy Skarbowej z uiszczenia kwoty powyższej w gotowiźnie. W przeciwnym razie podanie zostanie zwrócone bez załatwienia.

....

Podpis.

(Określenie urzędu)

....

....

Zawiadomienie z dnia ....19 ...r. №...........
otrzymałem.

....dnia..........19 .....r.

Podpis (znak ręczny):

Doręczył...

....

(Określenie urzędu)

....

....

Do $\frac{\text{Magistratu}}{\text{Urzędu Gminnego}}$

w...

poczta ....

celem doręczenia P..

.... w ....

za zwrotem załączonego pokwitowania.

Sprawa urzędowa — wolna
od opłaty pocztowej.

Zwraca się..

....

w...

Pieczęć Magistratu (Urzędu Gminnego).

Sprawa urzędowa — wolna
od opłaty pocztowej.

OKÓLNIK № 9

do Pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych w przedmiocie zakazu odprzedawania deputatu opałowego.

Doszło do mojej wiadomości, że pp. urzędnicy oraz służba leśna odprzedają drzewo, przyznane im w charakterze deputatu opałowego.

Proszę Pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych o niezwłoczne podanie do wiadomości podwładnym im urzędnikom i straży leśnej, że deputat opałowy został ustanowiony dla ich wyłącznego użytku bez prawa odstępowania, a tembardziej odprzedawania komukolwiek i pod jakimbądź tytułem.

Niestosowanie się do niniejszego zarządzenia będzie ścigane z całą surowością prawa.

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Szef Sekcji:
J. Miklaszewski

OKÓLNIK № 10.

Do pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Inspektorów lasów, Inspektorów majątków, Nadleśniczych, Głównego Inspektora Ochrony Lasów, Okręgowych Inspektorów Ochrony Lasów i Komisarzy Ochrony Lasów w przedmiocie tępienia chrabąszcza majowego.

Ze względu na zbliżającą się porę głównej rójki chrabąszcza majowego zwracam uwagę pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Inspektorów lasów i Inspektorów majątków, Głównego Inspektora Ochrony Lasów, Okręgowych Inspektorów Ochrony Lasów i Nadleśniczych, Komisarzy Ochrony Lasów i zarządcow rolnych na klęskę, na jaką narażone być mogą gospodarstwa rolne i leśne, oraz sady, parki i ogrody.

Celem ochrony lasów i ziemiopłodów przed grożącem im niebezpieczeństwem należy z całą energją zająć się w czasie rójki zbieraniem i ni-

szczeniem chrabąszcza majowego, a następnie także tępieniem jego pędraka w czasie przygotowania gleby pod uprawę roślin i podczas zbioru ziemiopłodów.

Ponieważ tępienie tego szkodnika może odnieść tylko wtenczas pożądany i dodatni skutek, jeśli będzie przeprowadzona w stosownym czasie i w odpowiedni sposób, przeto polecam Panom, aby także ze swej strony dołożyli wszelkich starań w tym kierunku i bądź bezpośrednio, bądź też za pośrednictwem właściwych organów, stykających się częściej z ludnością wiejską, pouczali ją i przedstawiali zarazem zgubne skutki lekceważenia chrabąszcza majowego, niszczącego nieraz cały plon zmudnej pracy i zabiegów rolnika i leśnika.

O rozmiarach rójki i rezultacie tępienia chrabąszcza obowiązane będą Zarządy Okręgowe Dóbr Państwowych zdać sprawę Ministerstwu najpóźniej z końcem czerwca b. r. wraz z podaniem dokładnych wiadomości, w których miejscowościach odbyła się w tym roku rzeczywista wielka rójka chrabąszcza, oraz które drzewa leśne i owocowe były najwięcej przez niego objadane.

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Szef Sekcji:
Miklaszewski

OKÓLNIK № 11.

Do pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych Inspektorów lasów i Nadleśniczych w przedmiocie tępienia szeliniaka sosnowca.

Z nastaniem wiosny rozpoczyna się równocześnie żerowanie szeliniaka sosnowca (Hylobius abictis L.) jednego z najzaciętszych wrogów młodych zadrzewień iglastych, a to z powodu jego rozmnożenia się w ciągu ostatnich pięciu lat do .niebywałej ilości.

By zmniejszyć siłę rozmnażania się szeliniaka sosnowca i zapobiec szkodom przez niego wyrządzanym, polecam Pp. Naczelnikom Okręgowym Zarządów Dóbr Państwowych, Inspektorom lasów i Nadleśniczym wdrożyć jaknajenergiczniejszą akcję ku wytępieniu tego szkodnika.

W celu tępienia zaleca się:

1) karczowanie pniaków i korzeni po sosnach świeżo ściętych tam, gdzie nie stoją temu na przeszkodzie: brak odbiorców karpiny, strome stoki, piaski lotne i gleby skłonne do zabagnienia;

2) korowanie pniaków i korzeni przynajmniej do 20 cm. pod powierzchnią ziemi;

3) zakładanie rowków pułapkowych o stromych ściankach ze studzienkami w odstępach kilkumetrowych, w których chrząszczyki szeliniaka gromadzą się i skąd je codziennie można wybierać z łatwością;

4) zbieranie i niszczenie szkodnika przy pomocy świeżych krąglaków, lub szczap sosnowych i świerkowych, względnie świeżo odartej kory z tychże drzew, rozkładanych i odnawianych w miarę wysychania na danym zrębie zalesionym

Warszawa, dnia 16 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Szef Sekcji:
Miklaszewski

OKÓLNIK № 12.

Do pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Inspektorów lasów i Nadleśniczych w przedmiocie ochrony lasów przed kornikami.

Celem uniknięcia niebezpieczeństwa, grożącego zwłaszcza w bieżącym roku od korników lasom, już i tak silnie wyniszczonym z powodu wypadków wojennych, zarządzam co następuje:

1) Wszelkie drzewo iglaste, ścięte już, lub mające być ścięte w najbliższej przyszłości, następnie drzewo okrągłe, złożone w składach poza obrębem lasów, oraz nagromadzone w tartakach, o ile nie może być bezzwłocznie przerobione, należy natychmiast okorować, a korę spalić z zachowaniem niezbędnych środków ostrożności.

2) Wszystkie wierzchołki pozostałe po wyróbce drzewa użytkowego, jak również gałęzie i chróst, jak niemniej drzewo iglaste złamane i wywrócone przez wiatr, lub z innych przyczyn powalone, winny być odpowiednio wyrobione, względnie jaknajspieszniej z lasu usunięte.

3) Obdzieranie z kory okrąglaków przy drewnie opałowem krąglakowem może się ograniczyć do 3 względnie 2-ch pasków, sięga-

jących do samego drewna, przy drewnie opałowem szczapowem wystarczy okorowanie 2-ch lub 1-go paska. Ilość okorowanych pasków stosować się powinna do grubości kory.

4) Roboty odnośne, wymienione w powyżej przytoczonych punktach należy natychmiast rozpocząć tak, aby mogły być ukończone do dnia 30 czerwca r. b.

5) Dopilnowanie wykonania niniejszego rozporządzenia Ministerstwo poleca szczególnej troskliwości pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Inspektorów lasów i Nadleśniczych, którzy wydadzą niezwłocznie niezbędne zarządzenia.

Warszawa, dnia 16 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Szef Sekcji:
Miklaszewski

OKÓLNIK № 13.

Do Pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych Inspektorów Lasów i Nadleśniczych

w przedmiocie urządzenia osad dla służby leśnej.

W potwierdzeniu i uzupełnieniu okólnika b. Sekcji Lasów z dnia 12 grudnia 1918 r. № 1138 w przedmiocie uposażenia służby leśnej zarządzam, co następuje:

1) Nadleśniczowie obowiązani są sporządzić projekt urządzenia osad dla służby leśnej.

Przy sporządzaniu projektów powinni zwracać szczególną uwagę na to, aby osady wyznaczone były:

a) w miejscach najdogodniejszych do pełnienia służby i dozoru lasów, w blizkości miejsc wjazdu i wyjazdu z lasu;

b) na glebach dobrych, na pola, łąki i ogrody przydatnych, chociażby takowe wypadło wyznaczyć nie w jednym kawale.

Nadto powinni Pp. Nadleśniczowie zważać, aby zaprojektowane osady obejmowały gruntu użytecznego mórg 12 dla Nadleśniczego, 8 mórg dla Leśniczego, 5 m. dla podleśniczego, sekretarza i kasjera i 4 m. dla gajowego, nie licząc w tem nieużytków, jako to: dróg wód i bagien w obrębie osady się znajdujących.

Do projektu urządzenia osad leśnych Pp. Nadleśniczowie sporządzą i dołączą także protokuł objaśniający i planiki sytuacji osad.

2) Tak przygotowane projekty Nadleśniczowie obowiązani są przedstawić do przejrzenia i poświadczenia właściwemu Inspektorowi lasów, który po rozpoznaniu prześle je wraz z opinją do zatwierdzenia Zarządowi Okręgowemu Dóbr Państwowych.

3) Inspektor lasów podczas każdej swej bytności w Nadleśnictwie powinien zbadać, jak dalece Nadleśniczy z tego obowiązku wywiązał się i dopilnować, aby wyznaczone podług zasad powyższych grunta w czasie jaknajkrótszym właściwym funkcjonarjuszom Nadleśnictwa w i użytkowanie oddane zostały.

4) Najdalej do dnia 30 czerwca r. b. Zarządy Okręgowe Dóbr Państwowych mają obowiązek podania Ministerstwu wykazu urządzonych i zatwierdzonych oraz brakujących podług etatu normalnego osad.

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
Janicki.

Szef Sekcji:
Miklaszewski.

OKOLNIK № 14.

do Pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Pośnstwowych, Inspektorów lasów i Nadleśniczych, Głównego Inspektora, Okręgowych Inspektorów i Komisarzy Ochrony Lasów

w przedmiocie

ustanowienia na rzecz Skarbu Państwa opłat za wykonywane przez urzędników państwowych w lasach prywatnych na życzenie właścicieli czynności techniczno-leśne.

Przy wyjazdach urzędników Ochrony Lasów, na życzenie właścicieli lasów prywatnych w celu podejmowania czynności techniczno-leśnych, dotyczących opłat od właścicieli lasów na rzecz Skarbu Państwa:

1) Tytułem zwrotu wydatków Skarbu Państwa:

a) koszty biletu kolejowego II klasy do miejsca czynności, tam i z powrotem,

b) faktyczne koszty dorożek i tragarzy,

c) faktyczne koszty furmanki do przejazdu od stacji kolejowej do majątku i z powrotem, o ile furmanki te nie zostaną dostarczone przez właściciela majątku w naturze;

2) Tytułem opłaty za wykonywanie czynności w lasach prywatnych przez urzędników państwowych:

za każdy dzień pracy urzędnika państwowego w lasach prywatnych po 75 mk. dziennie.

Oprócz tego właściciel majątku obowiązany będzie udzielać przyjeżdzającym urzędnikom w naturze: furmanki do lasu i z powrotem i pomoc niezbędnego robotnika.

Komunikując o powyższem Pp. Naczelnikom Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Inspektorom lasów i Nadleśniczym, Głównemu Inspektorowi, Okręgowym Inspektorom i Komisarzom Ochrony Lasów, niniejszym ustanawiam następujący sposób pobierania opłat za czynności, dokonywane w lasach prywatnych przez urzędników państwowych:

a) właściciel lasu prywatnego, zgłaszajacy się o wydelegowanie urzędnika państwowego dla dokonania czynności techniczno-leśnych w jego lesie prywatnym, winien złożyć piśmienną deklarację, że pokryje z własnych funduszów ustanowione za te czynności opłaty na rzecz Skarbu Państwa;

b) po wykonaniu roboty urzędnik zostawia rachunek należności na rzecz Skarbu Państwa za dokonane czynności i przedstawia właścicielowi lasu dla uregulowania, i

c) właściciel lasu wyszczególnioną w podanym mu rachunku należność wpłaca na ręce składającego rachunek urzędnika i otrzymuje odpowiednie pokwitowanie z kwitarjusza sznurowego.

Kwitarjusze, jakie niebawem będą rozesłane do Okręgowych Inspektoratów Ochrony Lasów, stosownie do załączonego wzoru (załącznik) zawierają:

a) rachunek, który winien być wystawiony przez urzędnika państwowego i doręczony dla uregulowania właścicielowi lasu,

b) pokwitowanie, które, po opłaceniu rachunku, należy wystawić temuż właścicielowi, i

c) poświadczony przez właściciela odpis podanego mu do uregulowania rachunku, który to odpis powinien być jednocześnie z podaniem rachunku przesłany przez urzędnika do Okręgowego Inspektora Ochrony Lasów.

Niniejszym polecam jaknajściślejsze prowadzenie kwitarjusza i przestrzeganie ustanowionego trybu pobierania opłat.

Warszawa, dnia 16 kwietnia 1919 roku.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Janicki.

OKOLNIK № 15.

do Pp. Naczelnika Wydziału Prezydjalnego Ministerstwa Rolnictwa i D. P., Wiceprezesa Głównej Komisji Ziemskiej, Prezesów Komisyj Ziemskich Okręgowych, Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Szefa Sekcji III, Głównego Inspektora Ochrony Lasów, oraz pp. Kierowników: Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Urzędu Weterynaryjnego, Państwowego Laboratorjum Weterynaryjnego, Państwowego Urzędu Meljoracyj Rolnych

w przedmiocie

wypłacenia pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych jednorazowej zapomogi.

Polecam wypłacić możliwie bezzwłocznie z § 2 poz. 3 budżetu na pierwsze półrocze 1919 r. zapomogi pracownikom, znajdującym się w szczególnie ciężkiem położeniu materjalnem, według zasad następujących:

1) ogólną sumę przeznaczoną na udzielenie zapomóg należy obliczyć w sposób następujący: od połowy sum wstawionych do budżetu poszczególnych organów i urzędów Ministerstwa na pierwsze półrocze 1919 r. w § 2 poz. 3 należy odjąć sumy już z tej pozycji wypłacone i z otrzymanej reszty wypłacić zapomogi;

2) repartycji powyższysh sum pomiędzy pracowników najbardziej potrzebujących dokonają pp. Kierownicy poszczególnych urzędów zgodnie z wnioskiem powołanych przez ogół pracowników, nie wyłączając służby niższej, danego urzędu specjalnych komisyj w składzie 3—6 osób (zależnie od liczebności personelu) i zarządzą niezwłocznie przygotowanie odpowiednich asygnat na imię poszczególnych pracowników.

Uprzedniej repartycji sum z ogólnego budżetu Komisji Ziemskich Okręgowych, Komisyj Okręgowych Ochrony Lasów oraz Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych dokonają pp. Wiceprezes Głównej Komisji Ziemskiej, Główny Inspektor Ochrony Lasów oraz Szef Sekcji III, stosownie do liczebności personelu podległych im urzędów.

Warszawa, dnia 16 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Janicki.

Załącznik do Okólnika № 14.

Dla płacącego rachunek.

Wyraźnie marek .... Mk. .... fen. ....

Otrzymałem od ....

tytułem należności dla Skarbu Państwa za czynności techniczne

zgodnie z moim rachunkiem № ....

Dnia .... 19... r.

(podpis) ....

Dla urzędów Ochrony Lasów.

№ ....

Niniejszem stwierdzem, że w dniu dzisiejszym zapłaciłem na ręce p. ....

....

należność za ....

według następującego rachunku:

	Mk.	fen.
I. a) koszty bil. kolejowego		
b) „ doroż., tragarzy		
c) „ furmanek		
II. Za wykonane czynności		
....		
....		
.... razem dni		
.... po 75 mk.		
czyli razem mk.		

.... dnia .... 19 r.

(podpis) ....

Dla właściciela Lasu.

№ ....

RACHUNEK

dla ....

Za czynności techniczne dokonane w lasach ....

....

należy się Skarbowi Państwa

	Mk.	fen.
I. a) koszty biletu kolejowego		
b) „ dorożek, tragarzy		
c) „ furmanek		
II. Za czynności		
....		
....		
.... razem dni		
.... po 75 mk.		
Razem . .		

Dnia .... 19 r.

(podpis) ....

Dla płacącego rachunek.

Kopja kwitu. Mk. .... fen. ....

Wyraźnie marek ....

Otrzymałem od ....

tytułem należności dla Skarbu Państwa za czynności techniczne,

zgodnie z moim rachunkiem № ....

Dnia .... 19 r.

(podpis) ....

Za zgodność kopji z oryginałem ....

Kopja

Dla urzędów Ochrony Lasów.

№ ....

Niniejszem stwierdzam, że w dniu dzisiejszym zapłaciłem na ręce p. ....

należność za ....

według następującego rachunku:

	Mk. fen.
I. a) koszty bil. kolejowego	....
b) „ doroż., tragarzy	....
c) „ furmanek	....
II. Za wykonane czynności	
.... razem dni	
.... po 75 mk.	________
czyli razem mk.	________

.... dnia .... 19 r.

(podpis) ....

Za zgodność kopji ....

Kopja

Dla właściciela Lasu.

№ ....

RACHUNEK

dla ....

Za czynności techniczne dokonane w lasach ....

należy się Skarbowi Państwa

	Mk. fen.
I. a) koszty biletu kolejowego	....
b) „ dorożek, tragarzy	....
c) „ furmanek	....
II. Za czynności	
.... razem dni	
.... po 75 mk.	________
Razem . .	________

Dnia .... 19 r.

(podpis) ....

Za zgodność kopji ....

OKÓLNIK № 16.

Do Panów Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów, Naczelnika Kancelarji Głównej Ministerstwa oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu Urzędów w przedmiocie podwyższenia dodatku ekonomiczno-wojennego dla urzędników, począwszy od dnia 1 stycznia 1919 r.

Dla usunięcia ewentualnych nieporozumień przy stosowaniu norm, dotyczących podwyższenia dodatku ekonom.-wojennego dla urzędników niniejszem wyjaśniam, że Rada Ministrów na posiędzeniu z dnia 13 grudnia 1918 r. uchwaliła podwyższenie od dnia 1 stycznia 1919 r. począwszy dodatku ekonom.-wojennego dla wszystkich urzędników państwowych od XI do IV kategorji płac włącznie w wysokości następującej:

1) o marek 200 miesięcznie dla osób urzędujących w miastach I-szej klasy, a mianowicie: w Warszawie, Lublinie, Łodzi, Częstochowie i Sosnowcu,
2) o marek 160 miesięcznie dla osób urzędujących w miastach II-ej klasy (dawniej gubernjalnych i powiatowych), i
3) o marek 180 miesięcznie dla osób urzędujących w innych miejscowościach.

Dla służby niższej na m. Warszawę podwyżka wynosić ma bez różnicy stanu rodzinnego:

1) dla woźnych — 100 Mk. miesięcznie,
2) „ starszych gońców — 60 Mk. miesięcznie i
3) „ młodszych gońców — 30 Mk. miesięcznie.

W myśl powyższej uchwały Rady Ministrów oraz wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu z dn. 25 lutego 1919 r. № 11617/III/1801 podwyżka ta przysługuje wszystkim urzędnikom państwowym zarówno przyjętym na służbę stałą, jak i na służbę próbną oraz pracownikom kontraktowym.

Podwyżki nie otrzymują djetarjusze oraz ci urzędnicy przyjęci na służbę próbną lub też pracownicy kontraktowi, którym w pismach nominacyjnych wyraźnie zaznaczono, że w przyznanym wynagrodzeniu mieszczą się wszystkie dodatki.

Obecny etat płac urzędników z uwzględnieniem podwyżki dodatku ekonom.-wojennego od 1 stycznia 1919 r. przedstawia dołączona do niniejszego tabela.

Normy uwidocznione w tej tablicy należy stosować przy sporządzaniu list płacy, wypłacaniu pensji oraz przy przyjmowaniu nowych urzędników.

Warszawa, dn. 11 kwietnia 1919 r.

Minister:
w/z *Z. Chmielewski*

TABELA PŁAC URZĘDNIKÓW PAŃSTWOWYCH.

Kateg. płacy	PENSJA ZASADNICZA		Podwyższony dodatek ekonomiczny od 1. I. 19 r. w klasie miejscowości						Razem pensja zasadnicza i dodatek ekon. w klasie miejscowości					
			I		II		III		I		II		III	
	rocznie	mies.	rocz.	mies.	rocz.	mies.	rocz.	mies.	rocz.	mies.	rocz.	mies.	rocz.	mies.
			m		a		r		k		i			
IV	12600	1050	6600	550	5280	440	3960	330	19200	1600	17880	1490	16560	1380
Va	10800	900	6000	500	4800	400	3600	300	16800	1400	15600	1300	14400	1200
Vb	9000	750	5400	450	4320	360	3240	270	14400	1200	13320	1110	12240	1020
VI	7200	600	4800	400	3840	320	2880	240	12000	1000	11040	920	10080	840
VII	6300	525	4500	375	3600	300	2700	225	10800	900	9900	825	9000	750
VIII	4500	375	3900	325	3120	260	2340	195	8400	700	7620	635	6840	570
IX	3600	300	3800	300	2880	240	2160	180	7200	600	6480	540	5760	480
X	2700	225	3300	275	2640	220	1980	165	6000	500	5340	445	4680	390
XI	1800	150	3000	250	2400	200	1800	150	4800	400	4200	350	3600	300

OKÓLNIK № 17.

Do pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Inspektorów lasów i Nadleśniczych w przedmiocie sprzedaży szkołom drzewa opałowego po cenach ulgowych.

Pragnąc przyjść z pomocą państwową przy zaopatrywaniu szkół w drzewo opałowe niniejszem upoważniam Pp. Nadleśniczych do wydawania po cenach ulgowych drzewa opałowego, na użytek szkół w ilościach niezbędnych do ich ogrzewania. Cena za drzewo opałowe, w zależności od stwierdzonego na miejscu stopnia zamożności szkół, może być zniżona do 50%.

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Szef Sekcji:
Miklaszewski

OKÓLNIK № 18.

Do pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych, Inspektorów lasów i Nadleśniczych w przedmiocie przedstawienia projektów taks leśnych.

W potwierdzeniu i uzupełnieniu okólnika b. Sekcji Lasów z dn. 12 grudnia 1918 r. № 1137 niniejszym polecam pp. Naczelnikom Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych przedstawienie do Ministerstwa przed dniem 1 czerwca 1919 r. projekty zmian taksy na drewno i inne płody leśne, tudzież zwierzynę dla nadleśnictw w powierzonych im okręgach.

W projekcie podać należy ceny na drewno i inne płody leśne, oraz zwierzynę, które były stosowane w ostatnich czasach przez b. władze okupacyjne oraz ceny projektowane; również podać należy ceny płacone za wyrób drewna i jego transport, biorąc pod uwagę różne odległości. Dla usprawiedliwienia projektowanych cen, lub wniosek za utrzymaniem dotychczasowych taks, winien być spisany protokuł objaśniający, w którym wymienić należy:

1) Miasta, wsie i zakłady przemysłowe, które pobierają drewno z lasów danego nadleśnictwa z podaniem w przybliżeniu ilości mieszkańców (gospodarstw), pobierających drewno z danego lasu, lub ilości drewna sprzedawanego z lasów.

2) Rynki zewnętrzne, na które drewno miało zbyt z podaniem przybliżonej ilości sprzedawanego drewna z lasów.
3) Lasy prywatne lub państwowe sąsiednich nadleśnictw, które współzawodniczą w dostarczeniu drewna.
4) Obszar, zamożność lasów, wymienionych w p. 3-im, oraz cenę drewna w tych lasach; wyjaśnić przyczyny silnego współzawodnictwa w dostarczaniu drewna: ułatwienia sprzedaży, sposobność do zbytu i t. p.
5) Używane w okolicy surogaty drzewne, torf, węgiel kamienny i t. p., stosunek ich ceny do drewna opałowego.
6) Sposób spieniężania drewna i różnice w cenach przy sprzedażach hurtowych i cząstkowych.
7) Powody, dla których nadleśnictwo zostało podzielone na odmienne miejscowości pod względem cen i zbytu drewna oraz innych płodów leśnych.
8) Szczególne miejscowe okoliczności, które wpływają na zbyt i ceny drewna oraz płodów leśnych.

Panowie Nadleśniczowie sporządzone w sposób powyższy projekty taks oraz protokuły prześlą właściwym inspektorom lasów, a ci ostatni z własną opinją i odpowiednim wnioskiem przedstawią je Naczelnikom Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych.

Panowie Naczelnicy Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych po przejrzeniu, sprawdzeniu i zestawieniu projektów w terminie wskazanym, prześlą je do Ministerstwa.

Panowie Naczelnicy Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych określą bliższy termin dla podwładnych im Inspektorów i Nadleśniczych.

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Szef Sekcji:
Miklaszewski

ZARZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia norm gruntów i ogrodów oraz deputatu opałowego dla urzędników i służby zewnętrznej lasów.

Niniejszem zostają ustanowione następujące normy gruntów i ogrodów, oraz deputatu opałowego dla urzędników i służby zewnętrznej lasów:

I. Gruntów i ogrodów:

1) dla Nadleśniczych z obowiązkiem utrzymywania pary koni do rozjazdów służbowych — 12 morg. (6.7 ha),

2) dla Leśniczych z obowiązkiem utrzymywania 1 konia do rozjazdów służbowych — 8 morg. (4.5 ha),
3) dla Podleśniczych, Sekretarzy i Kasjerów nadleśnictw po 5 morg. (2.8 ha),
4) dla gajowych po 4 morgi (2.2 ha) i

II. Deputatu drzewa opałowego:

1)	dla Inspektorów leśnych	po 70 mp^3
2)	„ Nadleśniczych	po 60 mp^3
3)	„ Leśniczych	po 45 mp^3
4)	„ Podleśniczych, Sekretarzy i Kasjerów nadleśnictw, zarządców tartaków, kolejek i t. p.	po 30 mp^3
5)	„ gajowych, dozorców składów, woźnych i stróżów przy kancelarjach nadleśnictw	po 25 mp^3
6)	„ kancelistów, adjunktów i praktykantów	po 10 mp^3

Warszawa, dnia 29 listopada 1918 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Szef Sekcji:
Miklaszewski

RUCH SŁUŻBOWY:

ZAMIANOWANI.

Na zasadzie art. 31 Dekretu Rady Regencyjnej o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem został przez **Naczelnika Państwa zamianowany:**

dr. Mieczysław Dalkiewicz szefem Sekcji Weterynaryjnej.

Na zasadzie art. 32 Dekretu Rady Regencyjnej o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Królestwie Polskiem zostali przez **Ministra Rolnictwa Dóbr Państwowych** zamianowani:

Bolesław Powierza—naczelnikiem Wydziału Meljoracyj Rolnych.
Jarosław Sakowicz—naczelnikiem Wydzialu Majątków Państwowych.
Stanisław Turczynowicz—naczelnikiem Państwowego Urzędu Meljoracyj Rolnych.
Henryk Mejer—starszym referentem Wydziału Reform Agrarnych.
Feliks Niekrasz—pomocnikiem referenta Wydziału Gmachów Państwowych.
Janina Piastuszkiewiczówna—pomocnikiem rachmistrza w Wydziale Rachuby.

Na zasadzie art. 4 Przepisów Tymczasowych o Urzędach Ziemskich został przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowany**:

Stefan Jasiński—komisarzem ziemskim w Pułtusku.

Na zasadzie art. 18 Tymczasowych przepisów o Urzędach Ziemskich zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamianowani:**

Franciszek Pikor—referentem w Komisji Ziemskiej Okręgowej w Kielcach.
Józef Nadwodny—referent w Komisji Ziemskiej Okręgowej w Łomży.
Józef Wyszomirski—rewidentem pomiarów w Komisji Ziemskiej Okręgowej w Kielcach.
Stefan Nowakowski—rewidentem pomiarów w Komisji Ziemskiej Okręgowej w Lublinie.
Józef Borysowski—starszym geometrą w Komisji Ziemskiej Okręgowej w Lublinie.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 5182